

van Reest
vallen,
en, zich dit
bijbelsch
voorgegaan
el verheven
erlijk was;
zou hebben
ouw bleven
le man, die
t't Veer te

De Kapteyn
van Roest's
in van zijn
even wordt
akelijk. Het
roffen, hoe
n hoe vlug
heeft weten
bleven, dan
erd hebben,
ft ons werk
in den krip
wie staat
ijk, te zien,
snel tempo
t weten wat
t. Laat ons
het onder-
a geest uit,
en de over-

bij de vrij-
e oneerlijke
1944 heeft
K. S.

ek. Uitgave
16,
it bijbelsch

van De G.

r hem koos-
nverschillig
zoo weinig
zen man te
eening, een
naam heeft
ch voor dit
Straatsma,
Wiersinga,
den, H. G.
C. Terlouw
trouwd zijn.

sem.
us op erger-
schheid, die
om de heete
— ergernis
lijft dansen.
niet in een
hier slechts
ntale en ons
r, hm, hm)
t Jeruzalem,
en). Mozes'
den duivel,
et moest op
of andere
olten). Het
pgestaan op
erikt" heb-

ls het daar
om de goede
K. S.

ER
EN

nd de radio
oten met de
nst voor de

rd, met een
or zin werd
mij denken
hier de eens
mager bleef,
groeten van
nderen. Een
vonderlijk is

competitie:

Nederland-Amerika, wilde men in den sportstijl blijven, die heel deze actie kenmerkt.

Hield men deze vergelijking vast, dan won Nederland met den zang, want Jo Vincent kan zingen, dat is zeker, en daar in Amerika zong een weke mannenstem en er was voorts het liederige, slijmerige, zeurende zangkoor der „Youth for Christ". De Anglo-Saksers hebben dit zingen van de negers geleerd in het geluid van de Jazzband-huilers.

Maar vergeleek men hetgeen de Barkey Wolf ten beste gaf met datgene wat vanuit Amerika werd gesproken, dan was het zoo iets als 0-1.

De Amerikaan zei nog: bestudeer de Schrift, die wij aanvaarden van het begin tot het eind. Terwijl de Haagsche dominé sprak van de „keuze", alsof hij zoo had geproefd van de vrucht der mode-filosofie van dezen dag. Hier dan een „kiezen", een bepaalden jongen man aangeraden, tusschen zijn paarden en den Christus.

Weet gij wat ik in deze dingen zoo merkwaardig vind?

Dit, dat de synodocraten den vrijgemaakten nahouden een hang naar het remonstrantisme, het „voorwaardelijk" stellen van Gods genade en al de beloften van het Verbond, door den Drieënen God betekend en verzegeld in den doop, terwijl met welgevallen nu wordt aangezien, dat op een zeer oppervlakkige, methodistische wijze de wil des menschen tot de keuze voor Christus zeer sterk wordt beklemtoond.

Hier wordt de kemel doorgezwolgen, terwijl er niet eens een mug is, om uit te zulgen.

Maar bovendien, als wij weten te leven in een tijd, van welken onze Heiland zelf ons heeft gesproken en waartegen Hij ons zoo ernstig waarschuwt, een tijd, waarin van allen kant zal weerklinken de roep: ziet hier is de Christus of daar is hij en onze Heere en Heiland ons zegt: geloof het niet, wordt een verwaasde jeugd al maar gesuggereerd, om het heil des Heeren al zingend te verwerven: Christus is mijn, alsof de herhaling helpen zou, als het wezen des geloofs wordt gemist.

Want wij vernemen toch van een zgn. Wereldkerk, die ten voorwaarde stelt het geloof in den Christus, maar die het aan de vele „kerken", welke zij tot een wereldeenheid wil samenbinden, volkomen overlaat, hoe zij dit geloof willen duiden.

Wij vernemen van een Synode der Ned. Herv. kerk, die een samenwerking op touw zet van confessioneelen en vrijzinnigen, terwijl men zeer goed weet, dat, wanneer er gesproken wordt van den Christus, de bedoelingen liarsrecht tegenover elkander staan.

Zelfs vrijzinnigen worden ongerust over deze onwaarheid.

Is het nu, om des Heeren wil, niet geboden, dat de lieden, die zich nog als gereformeerd plegen aan te dienen, allereerst de vraag stellen: wat bedoelt gij?

Deze vraag achterwege latend is het zeker niet voldoende, als men den weg eener oude apologetiek opgaat en bezig is de „moelijkheden", die de Schrift dan zou bieden, moeilijke teksten, tegenstrijdigheden enz. voor den ongeloovige op te lossen. Alsof het ongeloof daarop vastzat. En de goede wil der wereld op den voorgrond mocht worden gesteld.

Deze methode hebben wij een eeuw geleden in ons vaderland en daar buiten gekend, toen de natuurwetenschap zoo hoog van den toren bleef, en de geloovige protestanten wilden oproeien tegen de kunsten van een Renan en de mannen der evolutie.

Dr A. Kuyper heeft aanstonds gezegd: die apologetiek moet worden vervangen door een kloek positief belijden.

Ik heb in mijn jonge jaren menigmaal van deze verdediging van den Bijbel kennis genomen, maar ik deed de ervaring op, dat ik meer gesterkt werd in mijn geloof door den tegenstander te bestudeeren, dan door zijn bestrijder te volgen, die al maar achter den loochenaar en verknoei der Schrift aanliep, en de eene stelling na de andere opgaf.

Want als wij door de kracht des Geestes de duidelijkheid der Schrift, waarvan onze vaders zoo blij getuigden, aanvaarden, zien wij aanstonds de leegheid en voosheid van den aanval en ook van menig apologetisch betoog.

Dat zoo'n betoog op zich zelf nog weinig baat, sprak mij toe uit een zeer interessant boek van een Engelschen bioloog, een professor in de anatomie aan de universiteit van Montreal, prof. Cecil P. Martin. Zijn boek heet: „The decline of religion", de neergang der religie. Hij constateert dien val op treffende wijze en geeft niet in de eerste plaats de wetenschap de schuld, maar wel de kerk van Christus zelve, waarin de hiërarchie ging streven naar menschenmacht en wereldheerlijkheid.

De wetenschap, die de haar gestelde grens ziet, kan, zegt hij, het geloof in de Schrift geen kwaad doen.

Zij behoort de waarheid der Schrift ook niet te bewijzen, want Christus zelve heeft gezegd, dat indien ook een doode zoude opstaan, de ongeloovigen niet zouden gelooven, als zij Mozes en de profeten niet aanvaarden. De Bijbel is openbaring, en spreekt nog van een andere wereld, dan die de ongeloovige natuurwetenschap kan zien. Zij is altijd bezig met de stoffelijke dingen, en heeft daarin ook haar taak en ik wil, zegt prof. Martin, de betekenis van haar arbeid in het minst niet verkleinen of dien arbeid beperken. Maar zij moet de grens van haar kunnen zien.

En behoorde te begrijpen dat haar ongeloof veel ongerijmder is, op grond zelfs van haar eigen wetenschappelijk redeneeren, dan het geloof. Het is immers voor de wetenschap onmogelijk te bewijzen dat de stof, waarmee zij zich bezig houdt, bestaat, of te bewijzen dat zij is, zooals zij zich aan het oog voordoe. Want wij zien alleen maar het beeld van alle ding en meer niet.

Zoo gezien staat Descartes verre boven deze ongeloovige geleerden, als hij zegt: ik denk dus ben ik. De geest des menschen is een vast gegeven, want als die er niet was, de mensch kon niet denken.

En als de geleerden in den weg der evolutie den geest des menschen uit de stof doen voortkomen, dan doen zij een geweldigen onwetenschappelijken sprong, en gelooven zij in veel grooter mirakel dan de schepping, dan eenig wonder van de Schrift.

Wat U, zoo verklaart hij, tot het geloof dringt, is uw wil. Uw oog ziet alleen wat voor oogen is. Uw hart neigt uw verstand tot het loochenen der Schriftuurlijke waarheid.

Prof. Martin betoogt dan de accuratesse van den Bijbel, de zekerheid van de geschiedenis, die hij ons mededeelt.

En wijst er op, hoe juist daar, waar het Woord des Heeren kwam, al werd het slechts door weinigen of nominaal door velen geloofd, het leven tot rijken opbloei kon komen en de wetenschap zich kon ontplooiën zooals wij dit nu mogen zien.

Behalve dezen aanval op de waanwijsheid der ongeloovige natuurwetenschap, als zij buiten de grens gaat, haar gesteld, bewandelt prof. Martin ook den bekenden apologetischen weg.

Zoo bijv. als hij de waarachtigheid van de opstanding des Heeren Jezus wil bewijzen door het feit, dat het Joodsche Sanhedrin deze zelve door zijn woorden en daden toef. Want wat was gemakkelijker voor hem geweest, dan 't zelfs wetenschappelijk bewijs van het tegendeel te geven door naar 't graf te gaan en het lichaam des Heeren aan ieder te doen zien? Of zelfs al ware het graf leeg, hij was geraffineerd genoeg, om een of ander lijk te voorschijn te halen en dus voor de menschen de tegenspraak te geven.

De Joden zeiden echter tot de krijgsknechten: zeg, dat de discipelen des nachts kwamen om het lichaam des Heeren te stelen. Maar prof. Martin vraagt: wie zou dit stuk hebben bestaan? De discipelen in elk geval niet, want zij waren alleen door de verschijning des Heeren van hun ongeloof in de opstanding te genezen.

De Joden volgden dezen weg, dat zij door dwang den getuigen voor des Heeren opstanding het zwijgen trachtten op te leggen.

En daarmee betoonden zij geen tegenspraak te kunnen geven.

Zoo is er meer in dit merkwaardig boek, lezenswaard voor hen, die tegen een streng wetenschappelijk betoog niet opzien.

Echter, wat is nu weer het merkwaardige?

Dat deze beminlijke geleerde, die geloof in den opgestanen Heiland, niet alleen inzake de betekenis der kerk en hare ambten in het ongereede is, maar dat hij loochent, dat de Heere Jezus onze schuld op zich nam en voor ons den toorn Gods heeft gedragen en alleen daardoor onze verzoening en verlossing kon bewerken. Hij is zwak in het belijden der Drieënheden Gods, hoezeer hij spreekt van den Vader en den Zoon en den Heiligen Geest.

Hij aanvaardt de wederkomst des Heeren, maar niet het oordeel.

Degenen, die den Christus hebben aanvaard, worden wel ten leven opgewekt maar de ongeloovigen blijven in den tweeden dood, die een vernietiging is. Een heel oude dwaling.

Hij ontkent niet dat de Schrift dit alles wat hij weersprekt, ons leert. Eerlijk getuigt hij, dat dit alles duidelijk in de Schrift wordt gevonden, in het Woord Gods, Oude en Nieuwe Testament, dat ons in zijn geheel en overal juist den Christus predikt.

Hij laakt het doen der ketteren, die hun dwalingen hechten aan den een of anderen tekst, en niet den Bijbel zelf den Bijbel willen doen verklaren.

Maar nu gaat hij zelf aan het knoeien, omdat hij niet gelooven wil wat de Schrift hem duidelijk zegt. Hij velt in zijn boek zelf het oordeel over dezen onwil, om de volle Christelijke waarheid eenvoudig te gelooven en te belijden.

Wanneer nu dus een geleerde, die met zooveel liefde spreekt van den Heiland van zondaren, die met zoo diepen eerbied vervuld is voor de Heilige Schrift, op de vraag: wat dunkt u van den Christus, ten slotte toch een zoo ongeloovig antwoord geeft, hoe moeten wij dan erkennen dat een zelfs duizendmaal zingend of sprekend roepen: Christus is mijn, geen waarachtig geloof bewijst, en allerminst kan geven.

Heel die actie van dezen aard spreekt ons van den overmoed van den mensch, die denkt zijn medemensch te kunnen bekeeren.

En de evangelisatie, zooals de Ned. Herv. kerk die wil inzetten ter verovering van de wereld, en waarin gereformeerden en vrijzinnigen te zamen zullen optrekken, als bedoelden zij hetzelfde, een actie, waartegen onze synodocratische methodisten begeerig opzien, is niet dan een verloochening van den Christus der Schriften, een weigering, om zich te onderwerpen aan het Woord Gods, dat in al deze dingen toch

klaarder is dan de klaarste dag.

Daarom moeten wij ook voor ons eigen werk wel inzien, hoe wij hebben te wandelen, geloovig en getrouw.

Met hartelijke groeten en heilbode,

uw toegenege,

MARNIX.

KORTE BERICHTEN

— **SAMENSPREKING AANGEBODEN.** Naar aanleiding van een „Open Brief" van De J. van Herksen te Ermelo aan Prof. C. Veenhof te Kampen, schreef de Kerkeraad der Geref. Kerk te Ermelo (onderh. Art. 31 K.O.) aan De J. v. Herksen het volgende:

„De Raad van de Gereformeerde Kerk (onderh. Art. 31 K.O.) te Ermelo, nam met belangstelling kennis van Uw open brief aan Prof. C. Veenhof te Kampen. Het verheugt ons, dat U zoo gretig en met zoo groote belangstelling kennis nam van het verslag in de „Schilderscourant" (een weekblad voor Harderwijk en omstreken) naar aanleiding van de uitgesproken rede van Prof. V. op 27 Dec. jl. over de moeilijkheden in de Geref. Kerken.

Wij kunnen ons zoo echt begrijpen, dat het U leed gedaan heeft, dat U dien avond zelf niet onder het gehoor van Prof. V. kon zijn.

De Kerkeraad, overtuigd van den ernst van Uw goede bedoelingen, meende dat hij U deze gelegenheid niet mag onthouden, verzoekt U daarom, ons per omgaande vijf data op te willen geven, waarop U wel in de gelegenheid zult zijn persoonlijk onder het gehoor van Prof. Veenhof te komen, om hem de vele vragen die hij U wakker geworden zijn, te kunnen stellen. Wij zullen er dan voor zorgen, dat Prof. Veenhof op één der data in Ermelo komt om nogmaals over hetzelfde onderwerp te spreken.

U kunt dan, in de sfeer van amicale collegialiteit en in het klimaat van de fraternitas christiana, zeker iets te vragen en te zeggen hebben."

Gaarne zien wij Uw antwoord spoedig tegemoet, met hr. groeten.

Hoogachtend,

w.g. A. GERBER, Scriba.

— **BATAVIA.** Uit Batavia ontvingen we, onder dagteekening van 3 Jan. 1947, een brief, waarvan we wel volgende passages mogen doorgeven:

Sinds het briefje aan U, om adressen van „vrijgemaakte" militairen in Indië, zijn contacten gezocht, vooral ook met burgers. Van veel belang is het, dat we van deze categorie ook gegevens krijgen.

Als voorloopige indruk kunnen we geven, dat de Geref. Kerk bezig is te verglijden in het Barthiaansche eenheidsvaarwater. Er is hier in Batavia een z.g.n. „Protestantische Kerk". Hervormd zouden wij haar noemen. Ze schijnt evenwel niet in direct verband met Nederland te leven. Naar verluidt zou ze zelfstandig zijn, en alles in zich bergen willen wat Protestant heet. Ze zou geen belijdenis hebben, zelfs niet profoma. Een van de leidinggevend figuren is daar Dr. Koningsberger.

De Kwartierkerk (genoemd naar de wijk waar 't gebouw staat), herbergt de Geref. van origine. De Geref. dominee's preken evenwel ook in sommige van de Protestantische kerkgebouwen, terwijl eens in de drie maanden een z.g.n. oecumenische dienst wordt gehouden; dan prekt een Herv. dominee in de Kwartierkerk en een Gereformeerde in de Willemakerk. Dit laatste hebben we echter nog niet meegemaakt. We hoorden slechts Gereformeerde predikanten in de Kwartierkerk, maar omdat er drie dominees zijn, preken er steeds een of twee in Protestantische kerken.

Uit verschillende uitspraken van dominee Oranje o.a. is op te merken dat men het inderdaad soetjesaan aanstuurt op één groote Protestantische kerk. Over principiële vragen wil men maar heel zelden spreken. De vrijmaking zwijgt men dood. Tegenover vrijgemaakten doet men alsof men geen positie kiest, terwijl men in feite in synodaal verband leeft met de synodocratische kerken in Nederland.

Immiddels hebben de scherpe koppen in het Barthiaansche Protestantische kamp de leiding allerwege in handen.

Er bestaat een „Gereformeerde" jeugclub, die 's Zondags-avonds vergadert na den avonddienst. Een bestuur schijnt er niet te zijn. De voorzitter heeft practisch de algehele leiding. Hij zorgt dat er elken Zondagsavond een spreker is. Daarna is er gelegenheid tot vragen stellen. J. Zondag trad op: Dr. Koningsberger, onderwerp „Het Westersche denken in de Twintigste Eeuw". Heydeger en Jaspers kregen een beurt; over het verband tusschen K. Barth en de stroomingen in Nederland liet hij zich niet uit. Bij de beantwoording van vragen poneerde hij de stelling dat van een Christelijke, laat staan een Calvinistische, levensbeschouwing geen sprake kan zijn, omdat men hier met twee totaal andersoortige grootheden te doen heeft. Een Christen kan alleen maar „getuigen", zei hij. Het aantal jongeren, vooral ook militairen, dat deze vergaderingen bezoekt, wordt steeds grooter. Er zijn veelal interessante lezingen: bijv. over politiek t.a.v. Indië. Wordvoerders van beide „partijen" kwamen aan het woord. (Chr. Siantk Partij en de z.g.n. „Studiegroep-Verkuyl"). Zoo gaat men zich afvragen of dit „Geref." jeugdvermogen mag heeten. Deze kwestie moet spoedig aan de orde gesteld worden.

Er is in Batavia ook een Chr. Milit. Clubhuis, het enige in Indië tot nog toe. Beheerder („tehuysvader", zeiden we vroeger) is een Prot. goddiensonderwijzer. Hij sprak op zekeren avond over „Godsdienstgeschiedenis", waarbij ook de „nieuwere zendingstheorieën" gepropageerd werden (Kraemer e.d.). Van welke instantie het Tehuis uitgaat, is ons nog niet heelemaal duidelijk. Bijna elken Donderdagsavond spreekt Dr. Verkuyl daar over allerlei onderwerpen rondom het Indische vraagstuk.

In Nederland bestaan twee Chr. officieren-organisaties: de N.C.O.V. en de N.C.O.K. De laatste houdt hier vergaderingen en heeft niet dat „adellijke" karakter als het besloten coterietje in Nederland. Verschillende officieren, die lid zijn van de N. C. O. V. (de grootste organisatie in Nederland), bezoeken hier de vergaderingen. President: Overste Hoorweg (van het K. N.